

[Finansministeren.]

fundet sted i de senere år, og det er det, der sker.

Det kan man ikke bestride og heller ikke — undskyld jeg vender tilbage til hr. Hilmar Baunsgaard igen — dette med mellemindkomsterne. Jeg forstår ikke, at hr. Hilmar Baunsgaard vil blive ved med at sige, at det ligger jo kun som et udkast til det, der senere skal gennemføres, at det ikke giver nogen lettelse for mellemindkomsterne. Det gør det i høj grad, og samtidig giver det lettelse nedefter. Det, der sker ved denne reform, er nemlig, som hr. Poul Møller siger, at der gennemføres en forstærkelse af progressionen. Det har man naturligvis lov til fra konservativ side at sige, at det vil vi ikke være med til, for det var ikke det, vi ville som parti. Men det er altså det, vi andre vil, og det er også noget af det, som vi vil have lov til over for befolkningen at lægge vægt på, at vi har lettet skatterne nedad uden — jeg taler her om indkomstskatterne — i særlig grad at forøge dem opefter.

Men hovedsynspunktet fra konservativ side er altså, at vi ikke har villet afgive nogen håndfæstning, vi har ikke fra regeringens side villet afgive nogen garanti for, at indkomstskatterne blev nedsat tilsvarende, når vi ser på de kommende år. Her vil jeg gerne sige til hr. Poul Møller, som jeg har sagt det så tit: nej, vi vil ikke afgive en sådan garanti; vi kan ikke. Men hvis hr. Poul Møller i dag vil gå på denne talerstol og sige til mig, at han, hr. Poul Møller, vil garantere for, at statsudgifterne i 1968-69 ikke er højere, end de er i dag, så vil jeg gerne afgive den garanti. Det er jo det, der er problemet.

Det andet er jo spillfægteri. På den ene side taler man fra konservativ side om, at der er mange forsømte områder i dette land, og på den anden side vil man hver gang, vi skal drøfte skattereformer, prøve på at bilde befolkningen ind, at vi kan nå disse reformer på grundlag af den opfattelse, at statsudgifterne ikke vil stige fremover. Det er det, vi afviser, og det vil vi blive ved med at afvise.

Vi får nu en vis udvidelse over imod en stærkere forbrugsbeskatning, sådan at vi kommer nogenlunde i balance med det, vi har haft tidligere, og det, man fra kon-

servativ side vil sige, er formentlig, at stigninger i statsudgifterne fremover udelukkende skal dækkes over forbrugsbeskatning. Hvis det skal forstås på den måde, så er der logik i tankegangen, og så kan vi altså kun konstatere, at så er vi ikke enige, hvis det er det, det drejer sig om.

Hr. Poul Møller sagde også: det er ikke en skattereform, vi får, men en ny stor skat. Det forstår jeg slet ikke. Ja men var det ikke netop det, hr. Poul Møller umiddelbart før han sagde det krævede af regeringen: at vi skulle have en ny stor skat, at forbrugsafgifterne skulle være store? Ja, de er ikke engang store nok efter det forslag, der ligger her, de skal være endnu større efter konservativ opfattelse.

Jeg skal ikke gå videre ind på alle de andre punkter, som hr. Poul Møller var inde på, om skatteloft osv. Jeg vil dog konstatere, når hr. Poul Møller sagde, at skatteloftet, altså det skatteloft, vi tilbyder her med den ordning, vi har talt om, var en narresut, at det jo så også gælder de radikales forslag, for det indeholder jo heller ikke noget skatteloft i retning af det, man vil fra konservativ side.

Til hr. Henry Christensen har jeg ikke meget at sige; der er vel ingen grund til at gå ind på hele den almindelige drøftelse igen. Men jeg vil da sige, ligesom det også blev sagt af hr. Aksel Larsen, at jeg forstår ikke denne holdning fra et parti, som for ganske kort tid siden har sagt, at 10 pct. var ikke nok — vi skulle have 15-20 pct., og jeg er da ganske sikker på, at det er der heller ingen i befolkningen der kan forstå.

Der blev stillet et spørgsmål til mig vedrørende parcelhusene. Hr. Henry Christensen sagde, at statsministeren herom havde udtalt, at boligforliget skulle stå ved magt, og bad mig om at sige noget i den anledning. Jeg kan da så sige det samme. Det er da klart, boligforliget skal stå ved magt, det gælder også parcelhusene.

Ja, må jeg så slutte med at sige, at mer-værdiafgiften for regeringen er en stor ting. Vi havde selvfølgelig håbet, at der kunne samles et større flertal, et stort flertal for den, men jeg skal ikke fordybe mig i politiske betragtninger. Jeg skal i og for sig heller ikke bebrejde nogen, at de ikke går med. Det er altså gået sådan under disse drøftelser, at det endte dér, at det bliver